

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii Dei

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Sectio VII. Vtrùm sanctitas increata præstet humanitati eosdem effectus,
quos creata?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

probationem, infinitum est quod caret principio & fine; non tamen quo nihil maius potest excogitari, vt sæpè dixi, maximè disp. 13. Physic. & vol. 3. disp. 9. Do tamen in Deo idem esse carere principio & fine, & esse optimum inter excogitabilia. Igitur infinitum in ratione infiniti est optimum inter excogitabilia: ita humanitas in ratione sanctæ quoad substantiam est optima inter excogitabilia; id est, nihil est ea ratione melius: quia natura diuina ex hac præcisè parte non est melior: quia vtraque est formaliter sancta ab eadem sanctitate: at verò humanitas in modo non est infinitè sancta; secùs natura diuina; quæ in modo est excogitabilis melior quàm humanitas: ob quod humanitas absolute non est tam bona, sed infinitè minùs nobilis, quàm Verbum secundùm se. in hoc autem sensu non est comparatio.

SECTION VII.

Vtrum sanctitas increata præstet humanitati eosdem effectus, quos creata?

§. 173. **E**ffectus alij physici, per actionem realem, aut vnionem immediatam; alij morales per extrinsecam denominationem, vt dixi §. 40. Item effectus alij specifici, vt duo alba; alij generici, vt *quale*; alij analogici, vt *ens*. non est questio de effectibus physicis specificis: quia est per se notum eos esse valdè diuersos: gratia enim reddit animam Christi accidentariè sanctam; hypostasis autem substantialiter: gratia est (in multorum opinione) radix physica habituum; hypostasis formaliter non est illo more: effectus morales dicuntur ab aliquibus oppositio cum peccato: ius ad gloriam, esse amicum Dei.

§. 174. Censeo, hos morales esse rationis diuersæ à gratia, & hypostasi. Primùm, quia oppositio cum peccato tam actuali, quàm habituali in gratia habituali est in ordine ad potentiam communem; non verò ad absolutam in sententia valdè cõmuni: at vnio hypostatica habet oppositionem etiam de potentia absoluta in sententia magis communi, & certa. Visio beata in prima sententia componi potest diuinitus cum peccato habituali veniali, & mortali; secùs vnio: ergo hæc oppositio siue moralis, siue physica, non est eiusdem rationis à sanctitate increata, & à gratia habituali.

§. 175. Ius ad gloriam est diuersæ rationis: quia gratia habitualis potest ex natura sua sine miraculo non componi cum gloria; nec omnino gloriæ donatio caret ratione noui beneficij: vt patet in patribus limbi: at cum vnione hypostatica ita connectitur, vt sine miraculo disungi non possint: actualisque donatio habet minùs de ratione noui beneficij. item gratia habitualis in quocumq; gradu non est titulus ad gratiam infinitam; sed finitam semper: semper autem illi præscribitur certa intensio, qua maior ei non debetur: nec illi debetur scientia per se infusa, carentia vitiorum, & fomitis peccati. Humanitati autem ratione hypostasis debetur iure connaturalitatis gratia simpliciter infinita, & gloria, si est possibilis; vel certè, vltra quamlibet intensiorem debetur maior: item debetur scientia infusa, carentia vitiorum, & fomitis peccati: ergo ij morales effectus sunt absimiles.

Pet. Hurtado de Mendoza de Incarn. pars I.

§. 176. *Sanctum* etiam est in ordine altiori: à *s. Thom.* gratia finitè quidem, & vt plurimum; infinitè in intentione; ab hypostasi autem infinitè in omni genere: ab altera in genere substantiæ; ab altera in genere qualitatis: ab altera Christus vt homo est filius naturalis Dei, dominus vniuersitatis purarum creaturarum; à gratia habituali nullus est filius naturalis; nos verò sumus adoptiui, serui Christi, conferui angelorum. qui effectus sunt valdè diuersi.

§. 177. Ratio à priori: quia si illi sunt effectus morales, distinguuntur specie. Primùm, quia sunt à parte rei idem cum physica denominatione extrinseca; quæ apud prudentes tantum valet ad hæc effecta, quantum valeret, si esset intrinseca: sed istæ physice denominationes sunt distinctarum specierum: ergo & ij morales effectus. tum quia ex illis deriuantur moraliter alij effectus physici distinctarum specierum: ex quibus rectè colligitur distinctio specifica causarum. Tertio, quia in moralibus sunt diuersæ species: dominium enim specie distinguitur à significatione vocum: titulus hereditatis à contractu, & mercede: obligatio legum à donatione. Genericè autem aut analogicè conueniunt tam effectus physici, quàm morales; vt conueniunt formæ, à quibus tribuuntur.

SECTION VIII.

Vtrum vnio hypostatica sit forma sanctificans?

§. 178. **V**nio hypostatica est de conceptu & ratione formali humanitatis vt *sanctæ*; qui effectus formalis concretus non præstatur sola sanctitate Verbi. quia possunt à parte rei existere humanitas, & diuinitas, quin à parte rei existat humanitas diuinitate sancta: solum quia deesset vnio inter vtraique: ergo vnio est de ratione formali humanitatis sanctæ. Probo consequentiam: quia si vnio non esset de conceptu formali sancti; si existerent humanitas & diuinitas sine ea vnione, adhuc esset sancta humanitas diuinitate: quia quando existit tota ratio essentialis alicuius rei, existit talis res, vt existente totà humanitatis essentiâ & supposito existit homo.

§. 179. Dices, vnionem esse conditionem essentialem, sine qua humanitas non est sancta diuinitate. Contrà: Conditio essentialis potest esse aliqua, quando sine illa repugnat, vt sit aliqua pars essentialis, aut rei pertinentis intrinsecè ad effectum illum. Vt applicatio corporis & animi est conditio essentialis, vt sit homo: quia sine ea applicatione non potest esse vnio, quæ est de hominis essentiâ: at si semel existant omnes conceptus constituentibus effectum formalem, non potest deesse aliqua conditio essentialis, vt non sit talis effectus. Quemadmodum non potest ea deesse vt sit homo; si semel existant supposita, anima, corpus, & vnio. Ratio à priori: quia homo nihil includit præter ea quatuor. ergo si tota ratio humanitatis sanctæ est humanitas & diuinitas; iis existentibus, erit humanitas sancta, licet cætera desint: signum est ergo vnionem pertinere ad rationem formalem & essentialem humanitatis vt sanctæ.

§. 180. Confirmatur exemplo aliarum vnionum:

Dd 3 num: